

Uvod

Za većinu osoba religija je organizovani sistem verovanja i bogoslužjenja koje stavljaju Boga u središte. Za neke druge religija označava verovanje u veći broj bogova a postoje i osobe koje ne poseduju neku tradicionalnu veru ili religiju već praktikuju neku vrstu verovanja na svoj lični način, nevezano od organizovanih religija. Ipak većina zemaljskog stanovništva veruje da je nekakva viša sila uticala na stvaranje sveta i da ima bar donekle uticaj i na život pojedinaca.

U današnje vreme religija je sistematizovana na primitivne religije: animizam i totemizam te svetske religije: politeističke i monoteističke i sisteme apstraktnih verovanja (taoizam, budizam).

Sociološko objašnjenje suštine religije predstavlja značajnu problematiku, kako sa stanovišta teorije, tako, pre svega, sa stanovišta praktičnog odnosa prema njoj. Tokom istorije interes za probleme religije bio je stalno prisutan nekad u manjoj a nekad u većoj meri zavisno od društvenih okolnosti. O nastanku religije postoje različita shvatanja i mnoga književna dela su posvećena rešavanju ove problematike. To dolazi otuda što religija zadire u najskrivenije oblasti ljudske psihe i igra centralnu ulogu u ljudskom iskustvu.

Postanak religije

Religija je istorijska i društvena pojava. Šta to znači? U nauci se susreću dva shvatanja o karakteru religije:

- a. Shvatanje da je religija urođena čoveku i
- b. Shvatanje da je ona postala na određenom stepenu društvenog razvoja, to jest da je ona istorijska pojava.

Drugo shvatanje je, uglavnom, sasvim potisnulo prvo. Misao da u prvom stadijumu pretklasnih društava ne može suštini govora o postojanju religije ističu mnogi mislioci. Tako, na primer, nemački teoretičar Eildermann piše: „Dalje, grupe dolaze do pretpostavke, koja nam isto tako izgleda ispravna, da je, naime, čovečanstvo u početku bilo bez religije... Postanak religije vodi, naime u praistorijske periode koji idu u prošlost još niže od stepena na kome stoje danas najniži narodi, i čiji se odnosi mogu samo donekle rekonstruisati pomoću postojećeg etnogeografskog i preistorijskog materijala“. Na bazi dosadašnjih ispitivanja raznih etnologa, istoričara religije, pretpostavlja se da na najnižem stepenu prvobitnih zajednica, tj. na najnižem stepenu divljaštva, čovek nije znao za religiozne pretpostavke. To je bilo doba kada su ljudi po načinu života bili vrlo bliski životinjama. Na tako niskom stepenu razvoja svest ljudi je bila suviše nerazvijena da bi mogla shvatati odnose u hordi i odnose prema prirodi; ljudski duh još nije bio toliko kreativan da stvarni svet posmatra iz više uglova, čovek još nije mogao izgrađivati posebnu ideologiju, tek na višem stepenu razvoja (pretpostavlja se negde na prelazu iz nižeg u srednji sloj divljaštva) čovek je razvio mozak i svest dotle da je mogao u vlastitoj glavi izgrađivati određeni sistem pretpostavki, koje su sigurno dugo vremena imale konkretno-čulni, a ne apstraktno-pojmovni karakter, te da time stvori ideologiju koju mi zovemo religijom.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com